

Arrest

nr. 70 689 van 25 november 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. DASSEN en van attaché P. WALRAET die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een etnische Roma te zijn, afkomstig uit Kragujevac, en de Servische nationaliteit te bezitten.

In 2002 bent u gaan samenwonen met een Serviër, I.M. (...).

In 2008 begon hij u te mishandelen. Hij sloeg u en isoleerde u van uw familie en vrienden. U bent daarvoor enkele keren naar de politie geweest. De politie is tevens enkele keren bij u thuis langsgesproken nadat de burens hen hadden gebeld vanwege het lawaai bij u thuis wanneer u ruzie had met uw man. De politie heeft hiervan vervolgens een proces-verbaal opgemaakt. U bent de volgende dag naar het politiekantoor gegaan en heeft hen gevraagd om u in een vluchthuis onder te brengen. Ze zeiden u dat er maar één vluchthuis is in Belgrado maar dat het volzet was. U bent naar het klinisch

centrum gegaan waar uw man werkte om uw verwondingen te laten verzorgen en vroeg de dokter om een verklaring voor de politie. De dokter wilde dit niet geven omdat hij met uw man samenwerkte.

Op 2 september 2009 bent u van uw man weggegaan en bij uw broer A. (...) gaan wonen.

Daarop begon uw man u en uw familie telefonisch te bedreigen. U eiste het hoederecht over uw zoon, M.M. (...), voor de vrederechter. De rechter heeft beslist het hoederecht aan I.M. (...) te geven en heeft u een alimentatie opgelegd. Een viertal maanden voor uw vertrek heeft u hem voor het laatst – in de rechtbank - gezien.

In oktober 2009 bent u met een muziekgroep beginnen rondtrekken in Kosovo en Servië, tot drie maanden voor uw vertrek naar België. In februari 2010 heeft u in Mitrovica een maand gewerkt in een café.

Daar heeft u F.S. (...) leren kennen, van wie u zwanger bent geraakt van uw zoon V. (...). Daardoor kreeg u ruzie met de ouders en de vrouw van F.S. (...). Zijn ouders dreigden uw kind te zullen vermoorden indien u bij hem zou blijven. Uiteindelijk heeft zijn vrouw uw reis naar België geregeld en betaald om haar huwelijk te redden.

U bent op 2 oktober 2010 uit Servië vertrokken en op 4 oktober 2010 in België aangekomen. Diezelfde dag nog heeft u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een Servische geboorteakte, afgegeven op 18 juli 2011; een Servische geboorteakte op naam van M.M. (...), afgegeven op 18 juli 2010; twee Servische nationaliteitsbewijzen, afgegeven op 30 augustus 2010; een vonnis van de rechtbank in Kragujevac, dd. 30 september 2009."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volgens uw verklaringen verliet u Servië omwille van problemen met I.M. (...), uw ex-partner en de vader van uw zoon.

Daarnaast verklaart u problemen te hebben met de familie van F.S. (...), een man waarmee u in Kosovo een relatie had en waarvan u kind hebt.

U beweert de bescherming van de Servische overheden niet te kunnen inroepen tegenover uw ex-partner I.M. (...). U stelt dat de politie niets ondernam tegen de man omdat zij de feiten niet ernstig genoeg vonden; zij weigeren Roma te helpen; u geen bewijzen van uw verwondingen kon voorleggen en uw ex-partner connecties had bij de politie (CGVS, p. 14-15).

Uit deze ervaring leidt u af dat de Servische autoriteiten u ook niet zouden bijstaan bij uw problemen met de familie van F.S. (...).

Er dient echter te worden gesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van uw problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of de bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie wel degelijk bereid was een proces-verbaal op te stellen (cgvs, p.15) maar dat zij niet konden ingaan op uw vraag om terecht te kunnen in een vluchthuis omdat er zwaardere gevallen waren en de plaatsen beperkt zijn (cgvs, p.15).

Ook uit de vraag naar bewijzen vanwege de politie kan niet worden afgeleid dat zij u bescherming weigerden.

Het feit dat autoriteiten in het kader van een klacht vragen om medische attesten die de opgelopen verwondingen aantonen, past binnen het onderzoek en wijst niet noodzakelijk op een weigering om bescherming te verlenen.

Uw bewering dat u onmogelijk een medisch attest kon verkrijgen omdat uw ex-partner banden had met het klinisch centrum waar het moest worden opgesteld (cgvs, p.14 en 16), overtuigt overigens niet. U kan immers niet aannemelijk maken dat u niet naar een ander klinisch centrum in Servië zou kunnen gaan.

In dit verband zegt u dat u schrik had om een half uur weg te zijn (CGVS, p. 19). Dit antwoord weet geenszins te overtuigen, temeer daar u zelf ook al verschillende keren naar het politiekantoor bent gegaan (CGVS, p. 15).

Ook wat betreft de connecties van uw man bij de politie overtuigen uw verklaringen niet.

Zo weet u niet wie zijn contact bij de politie was (CGVS, p. 16) en leidt u zijn invloed bij de politie enkel af uit het feit dat hij niet werd bestraft nadat hij een jongen – die u evenmin kent – had geslagen (CGVS,

p. 16). U hoorde uw ex-partner in dit verband aan de telefoon tegen iemand zeggen dat hij deze zaak moest regelen omdat uw ex-partner anders zijn werk zou verliezen (CGVS, p. 17). Meer concrete elementen die zouden wijzen op de invloed van uw ex-partner op de politiediensten kan u niet aangeven.

Over uw stelling dat de politie u niet bijstond omwille van uw Roma origine moet er gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat, hoewel binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert.

Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven.

Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialisereerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u geen enkele poging deed om de slechte behandeling van uw klachten door de politieagenten aan te klagen bij de hogere Servische autoriteiten (cgvs, p.17). U beweerde hierover dat u tot het inzicht was gekomen dat u geen hulp diende te verwachten en dat niemand u kon helpen (cgvs, p.17).

Zoals reeds eerder werd opgemerkt bestaat er in Servië echter wel degelijk een reële mogelijkheid om klachten in te dienen met betrekking tot de politiediensten.

Na al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk maakte niet op de bescherming te kunnen rekenen van de Servische overheden voor uw problemen met uw ex-partner en met de familie van F.S. (...).

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijzen en de geboorteakte van uw zoon M. (...), hebben betrekking op uw identiteit en die van uw zoon. Het vonnis van de rechtbank in Kragujevac heeft enkel betrekking op de regeling van het bezoek aan uw zoon M. (...). Uit geen van deze documenten blijkt dat u de bescherming van de Servische autoriteiten niet zou kunnen inroepen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 6 oktober 2011 gelden dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt dat zij nog een aantal bijkomende documenten verwacht die haar verklaringen kracht zullen bijzetten en belooft dat zij deze aan de Raad zal toezenden van zodra ze deze heeft ontvangen.

Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan het feit dat zij een Roma is, afkomstig uit Servië en dat ook aan de kern van haar relaas, namelijk dat zij problemen heeft met haar ex-man en met de familie van F.S., niet wordt getwijfeld.

Verzoekster verklaart dat zij bij terugkeer naar Servië opnieuw problemen vreest met deze personen en vreest ook te zullen worden vermoord door haar ex-man omdat zij een kind heeft bij een andere man. Verzoekster voert aan dat omdat zij Roma is, zij niet afdoende wordt geholpen door de politie en zij niet op bescherming kan rekenen.

Het feit dat de Servische politie anno 2011 volgens de commissaris-generaal "*beter zou functioneren*" (zie het verzoekschrift, p. 4), is voor verzoekster geen afdoende garantie op bescherming en toont volgens haar aan dat er effectief een probleem was/is bij de Servische politie.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen door de "*gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken (sic)*" (zie het verzoekschrift, p. 7) en stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd aangezien er geen rekening werd gehouden met een rapport van "Amnesty International" van 2011. Verzoekster laat gelden dat hieruit blijkt dat er voor haar geen garanties zijn en men zelfs het wettelijk kader niet heeft geïmplementeerd.

Verzoekster citeert daarnaast verscheidene passages uit de Subject Related Briefing over de situatie van Roma in Servië, waaruit blijkt dat Roma en vooral Roma-kinderen en -vrouwen één van de meest kwetsbare groepen van het land blijven.

Verzoekster laat gelden dat er weliswaar vooruitgang is geboekt omdat een wettelijk kader werd gecreëerd, maar dat uit diverse bronnen blijkt dat in de praktijk Roma nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie.

Verzoekster merkt daarenboven op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat van de moeder en de broer van verzoekster de vluchtelingenstatus werd erkend en dat van deze asielaanvragen in haar dossier niets terug te vinden is.

Verzoekster haalt tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel aan.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

Ze vraagt tevens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“(…)

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. (...)”

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht heeft besloten dat verzoekster het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de Servische overheden voor haar problemen met haar ex-partner en met de familie van F.S.

De commissaris-generaal herhaalt in zijn nota van 21 oktober 2011 dienaangaande terecht dat uit het administratieve dossier blijkt dat de politie bereid was een proces-verbaal op te stellen, maar dat ze echter niet konden tegemoet komen aan verzoeksters vraag om in een vluchthuis terecht te kunnen, “*daar er zwaardere gevallen waren en de plaatsen beperkt zijn*” (zie verhoorverslag van 14 juli 2011, p. 15).

Daarnaast merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat uit de vraag van de politie naar bewijzen van de gevolgen van de agressie niet kan worden afgeleid dat ze aan verzoekster bescherming weigerde.

De vraag van de politie aan verzoekster om, naar aanleiding van haar klacht, een medisch attest van de beweerde opgelopen verwondingen neer te leggen, wijst inderdaad meer op het instellen van een onderzoek dan op een weigering dit te doen.

Daarbij voegt zich de vaststelling dat de bewering van verzoekster dat het niet mogelijk was een medisch attest te verkrijgen omdat haar ex-partner connecties had met het medisch centrum, niet aannemelijk is.

Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij niet naar een ander centrum had kunnen gaan. De commissaris-generaal besluit met reden dat verzoeksters verklaring dat zij bang was om een half uur weg te zijn (zie voormeld verhoorverslag, p. 15) niet kan aangenomen worden, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij daarentegen verschillende keren naar het politiekantoor is gegaan (zie voormeld verhoorverslag, p. 15) wat ook enige tijd zal gekost hebben. Verder, zo werd in de beslissing ook terecht opgemerkt, is de bewering van verzoekster dat haar ex-partner connecties had met de politie, louter gebaseerd op vermoedens. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift in gebreke blijft om deze vermoedens om te buigen tot aanneembare verklaringen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij geen enkele poging deed om de slechte behandeling van haar klachten door de politieagenten aan te klagen bij de hogere Servische autoriteiten en zij hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring kon geven (zie voormeld verhoorverslag, p.17).

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeksters verklaring dat de politie haar niet wou helpen omwille van haar Roma-origine niet te verenigen valt met de informatie waarover de commissaris-generaal

beschikt en waaruit blijkt dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging:

“Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt voorts dat, hoewel binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, de Servische politie anno 2011 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiseerdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de “Sector for Internal Control of the Police” opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 5 en 6) verscheidene van elkaar losstaande passages uit de Subject Related Briefing over de situatie van Roma in Servië citeert, laat de Raad gelden dat dit niet bij machte is om afbreuk te doen aan bovenstaand besluit op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Een dergelijk verweer is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin verzoekster echter in gebreke blijft.

Waar verzoekster tenslotte in haar verzoekschrift voorhoudt dat uit een rapport van “Amnesty International” van 2011 blijkt dat er voor haar geen garanties zijn en zelfs het wettelijk kader in haar land van herkomst niet werd geïmplementeerd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt - in tegenstelling tot wat verzoekster beweert - op basis van informatie waarover hij beschikt en die werd gevoegd aan de nota, dat er wel degelijk een wettelijk kader voor het tegengaan en de bestraffing van huiselijk geweld is voorzien in de Servische grondwet:

“(…) As regards women's rights and gender equality, gender equality is guaranteed by the Constitution. Serbia is party to the UN Convention on the Political Rights of Women and the Convention Concerning Equal Remuneration of Men and Women for Work of Equal Value. The National Strategy for Improving the Position of Women and Enhancing Gender Equality for 2009-2015, adopted in 2009, identifies six of the most critical areas: improvement of the economic position, health, representation in public life, equality in education, suppression of violence against women and elimination of gender stereotypes in media. A National Strategy for the Prevention and Suppression of Violence against Women in Families and Partner Relationships was adopted in 2011. A Law on Gender Equality was adopted, providing for measures aimed at preventing and eliminating discrimination based on sex and gender (...)”

De Raad schaaft zich dienaangaande achter het besluit van de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat waar verzoekster in haar verzoekschrift (zie p. 5) verwijst naar een passage uit de Subject Related Briefing over de situatie van Roma in Servië en wijst op de aanhoudende discriminatie van de Roma in het algemeen en de vrouwen en kinderen van Roma-afkomst in het bijzonder, zij opnieuw louter een fragment van de informatie belicht, terwijl het geheel van de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt in overweging dient te worden genomen.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in zijn nota terecht het volgende op:

“Namelijk, er wordt geenszins ontkent dat Roma, ondermeer op sociaal-economisch opzicht nog steeds de meest achtergestelde etnische groep van Servië vormen, maar uit de informatie blijkt dat dit het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien duidelijk dat de Servische autoriteiten deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen. Ook blijkt uit deze informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische autoriteiten. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Op basis van het geheel van deze vaststellingen kan op goede gronden besloten worden dat de algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 aldus op zich geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.”

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen aan die bovenstaande vaststellingen teniet doen; de Raad maakt deze derhalve tot de zijne.

Op de opmerking van verzoekster dat er geen rekening werd gehouden met de erkenning als vluchteling in België van haar moeder en broer, antwoordt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Verzoekster geeft daarenboven in haar verzoekschrift op geen enkele wijze weer in welke mate de erkenning van haar familieleden een ander licht zou kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Bovenstaand opmerking wordt bijgevolg niet aangenomen.

2.5. Op de terechtzitting van 16 november 2011 legde verzoekster vier documenten neer, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging.

Het stuk “*Oproep voor beschuldigde*” van 26 mei 2011 geeft aan dat verzoekster werd opgeroepen om zich op 4 juni 2011 aan te melden bij de Correctionele Rechtbank in Kragujevac.

Het tweede stuk betreft een arrestatiebevel, opgesteld op 15 augustus 2011 door rechter I.S. van de Correctionele Rechtbank van Kragujevac en vermeldt als reden “*ondervraging van beschuldigde bij deze rechter wegens niet opdagen op oproepen*”.

Het derde stuk betreft een beslissing van 30 september 2011 van de Correctionele Rechtbank in Kragujevac houdende de veroordeling van verzoekster tot 6 maanden opsluiting omwille van de ontvoering van haar zoon, M.M., en vermeldt dat verzoekster op 4 juni 2011 niet is verschenen voor de rechtbank.

Het vierde stuk “*Ontslagbrief met Epicrisis*” (z.d.), opgesteld door het Klinisch Centrum “Kragujevac” – Gynaecologische Kliniek, vermeldt dat verzoekster op 14 februari 2008 in het centrum werd opgenomen aangezien ze door I.M. fysisch werd aangevallen, wat leidde tot een miskraam, overvloedig bloedingen en hevige pijn.

De Raad stelt uit de eerste drie documenten vast dat verzoekster in Servië werd beschuldigd van ontvoering van haar zoon M.M. -waarover haar eerste man I.M. het hoederecht had- en hiervoor bij verstek werd veroordeeld tot 6 maanden opsluiting, het vonnis vermeldt als situering van de gepleegde feiten “*om 13 uur*”, zonder aanduiding van datum.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster in de loop van haar asielprocedure nergens melding heeft gemaakt dat zij haar zoon gedurende een viertal dagen aan de hoede van haar ex-man tijdens haar verblijf in haar land -tot 2 oktober 2010- had onttrokken. Het voorbrengen van een origineel van een vonnis en twee oproepingen, pas ter zitting in graad van beroep tijdens de asielprocedure, met betrekking tot feiten die voorheen nooit werden vermeld, kan niet aangenomen worden als een element dat de asielaanvraag van verzoekster ondersteunt.

Het verzoekschrift behandelt voormeld vonnis niet; noch verzoekster noch haar advocaat, waren ter zitting in staat enige duiding bij dit stuk te geven.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster over de feiten waarnaar in het stuk “*Ontslagbrief met epicrisis*” wordt verwezen, namelijk een agressie door haar echtgenoot op 14 februari 2008, nochtans met zware gevolgen -een miskraam (zie het attest)-, niets vertelde bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal. Integendeel, toen maakte verzoekster enkel gewag van een weigering van de arts (zie het verhoorverslag, p. 14 en 15) om een verklaring op te maken over de verwondingen die verzoekster had

opgelopen bij een dispuut met haar man en de onmogelijkheid voor haar om een andere medische dienst te raadplegen (zie het verhoorverslag, p. 19). Ook omtrent dit stuk werd door verzoekster noch in het verzoekschrift, noch ter zitting enige uitleg gegeven.

In acht genomen wat voorafgaat keren de bijgebrachte stukken zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster en doen in het geheel geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.6. Er dient derhalve te worden gesteld dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in aanmerking kan worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat werd besloten dat verzoekster het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de autoriteiten in haar land.

Bijgevolg kan er niet worden gesteld dat er in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaat, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekster voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 14 juni 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Romani machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die de Raad zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE